

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 217/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť K. G., L., zastúpenej advokátom JUDr. I. C., S., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4 Cb 156/04-39 zo 17. augusta 2005 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 Cob 316/2005 z 31. januára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. G., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2006 doručená sťažnosť K. G., L. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. I. C., S., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Cb 156/04-39

zo 17. augusta 2005 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 Cob 316/2005 z 31. januára 2006.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom okresného súdu z 30. júna 2004 (ďalej len „pôvodný rozsudok“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 236/02 (ďalej len „pôvodné konanie“), ktorý nadobudol právoplatnosť 21. augusta 2004, zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi I., a. s., B. (ďalej len „navrhovateľ“) sumu vo výške 239 952 Sk s úrokom z omeškania. Právny zástupca sťažovateľky, ktorý ju v spore pred okresným súdom zastupoval sa voči rozsudku neodvolal, hoci to od neho sťažovateľka požadovala. Vzhľadom na túto skutočnosť mu sťažovateľka vypovedala plnú moc a požiadala iného právneho zástupcu, aby v zákonnej lehote podal okresnému súdu návrh na obnovu konania, o ktorom okresný súd rozhodol tak, že tento návrh uznesením č. k. 4 Cb 156/04-39 zo 17. augusta 2005 zamietol. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd ako odvolací súd uznesením sp. zn. 20 Cob 316/2005 z 31. januára 2006 potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na obnovu konania.

Zo sťažnosti vyplýva: „Okresný súd v Liptovskom Mikuláši vydal dňa 30. 6. 2004, pod č. k. 4 Cb 236/2002- 85, ktorý bol doručený jej právnemu zástupcovi JUDr. J. K., advokátovi, L. dňa 19. 7. 2004.

Právny zástupca JUDr. J. K. mal odo mňa jednoznačnú ústnu direktívu (toto som mu povedala po prvom pojednávaní na ktorom som sa zúčastnila), že v prípade neúspechu na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši trvám na tom, aby podal vo veci odvolanie na Krajský súd do Žiliny.

Po zistení, že v zákonnej lehote sa advokát v tejto veci v zákonnej lehote neodvolal, vypovedala som mu plnú moc a požiadala som JUDr. I. C. o to, aby podal v zákonnej lehote Návrh na obnovu konania. Takýto návrh bol v zákonnej lehote podaný na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši dňa 11. 11. 2005 a vedený bol pod číslom 4 Cb 156/2004 a tento bol pridelený JUDr. M. L., ktorá rozhodovala aj v pôvodnej veci pod číslom 4 Cb 236/2002-85.

Uznesením Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši zo dňa 17. 8. 2005 bol náš Návrh na obnovu konania vo veci Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši 4 Cb 236/2002 zamietnutý.

V zákonnej lehote bolo proti zamietavému uzneseniu podané odvolanie na Krajský súd v Žiline, avšak Krajský súd uznesenie Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši potvrdil.

Podľa nášho názoru v postupe Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši tým, že aj vec Návrhu na obnovu konania bola pridelená v rozpore s automatickým pridelovaním vecí na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši (pracovníčka podateľne telefonovala komu má byť vec pridelená) nebola splnená zákonná podmienka výberu sudcu elektronickým zariadením podľa poradia a vec bola pridelená mimo poradia sudkyňi JUDr. M. L., ktorá pojednávala a rozhodovala aj v pôvodnej veci 4 Cb 236/2002-85.

Taktiež podľa nášho názoru nie je možné považovať za spravodlivé súdne konanie tú skutočnosť, že záznam od samého začiatku pôvodného pojednávania bol robený záznamom do diktafónu, ktorý nie je potrebné uchovávať a zápis (prepis) z diktafónu nemusí obsahovať všetko tak, ako bolo na pojednávaní povedané a uvedené.

Zásadným pochybením a za nesprávny právny názor - čím boli porušené práva sťažovateľky podľa čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - Právo na spravodlivé súdne konanie považujeme všetky hore uvedené skutočnosti v nasledovnom poradí:

a) Sťažovateľka bola významne poškodená na svojich právach tým, že právny zástupca JUDr. K. nepodal odvolanie v pôvodnej veci v zákonnej lehote hoci sťažovateľka na tomto ústnym spôsobom trvala, resp. písomne ju nepožiadala o jej stanovisko k vydanému rozsudku Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši zo dňa 30. 6. 2004 pod č. k. 4 Cb 236/2002 - 85, čím bola sťažovateľka poškodená na svojich právach.

b) Sťažovateľka bola v značnej miere poškodená taktiež z toho dôvodu, že návrh na obnovu konania bol mimo poradie počítača - elektronickej pokladne pridelený tej istej sudkyňi JUDr. M. L. - podľa nášho názoru návrh na obnovu konania nerobil zákonný sudca (z logiky veci vyplýva, že ten istý sudca, čo robil pôvodnú vec nevyhovuje návrhu na obnovu konania, pretože by musel vyvrátiť alebo poprieť svoje pôvodné rozhodnutie). Toto sa aj stalo a podľa môjho názoru takýto postup nie je možné považovať za Spravodlivé súdne

konanie v zmysle DOHOVORU podľa článku 6 odsek 1 – Právo na spravodlivé súdne konanie.

c) Návrhom na obnovu konania sme sa dožadovali aj v zmysle článku 13 DOHOVORU - Právo na účinný prostriedok nápravy a za orgán na nápravu sme považovali v prvom rade Okresný súd v Liptovskom Mikuláši a v prípade potreby následne aj Krajský súd v Žiline.

d) Taktiež prípad je podľa nášho názoru potrebné aj naďalej považovať za prípad hodný osobitného zreteľu, pretože z genézy celého prípadu od samého začiatku je jednoznačné a nespochybniteľné, že sú boli všetky právne dôvody na povolenie obnovy konania z dôvodov uvedených v návrhu konania.

Na základe uvedených skutočností boli podľa nášho právneho názoru voči sťažovateľke Okresným súdom v Liptovskom Mikuláši v konaní 4 Cb 156/2004 zo dňa 17. 8. 2005, Krajským súdom v Žiline v konaní 20 Cb 316/2005 zo dňa 31. 1. 2006 bolo porušené podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru - Právo na spravodlivé súdne konanie v spojitosti s článkom Ústavy Slovenskej republiky 144 odsek 1.

Záverom k tejto časti považujeme za nevyhnutné poukázať na tú skutočnosť, že od 1. 5. 2004 je Slovenská republika členom Európskej únie a od tohoto dňa platí aj v Slovenskej republike komunitárne právo, podľa ktorého sa od 1. 5. 2004 musia všetci sudcovia spravovať. Nakoľko pôvodný rozsudok vo veci 4 Cb 236/2002 - 85 bol vynesený dňa 30. 6. 2004, mala sa už aj v tejto veci JUDr. M. L. riadiť komunitárnym právom a musela vedieť, že medzinárodné zmluvy o ľudských právach a v zmysle článku 7 odsek 5 Ústavy Slovenskej republiky majú prednosť pred vnútroštátnym zákonom.

Taktiež musíme poukázať na pasáž v odstavci 3 na strane 4 uznesenia 20 Cbo 316/2005 kde je odkazované na judikatúru najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa ktorej okolnosť, že sudca rozhodol vo veci v ktorej vydané rozhodnutie je napadnuté návrhom na obnovu konania, nie je dôvodom na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci obnovy konania (Ro 115/2003).

Podľa nášho právneho názoru judikát Ro 115/2003 je v absolútnej kolízii s článkom 6 odsek 1 Dohovoru – Právo na spravodlivé súdne konanie (z dôvodov vyššie uvedených) a je podľa nášho názoru veľmi otáznou tá skutočnosť, či takto formulovaný judikát mohol mať relevantnú platnosť aspoň do 30. 4. 2004. My sme toho názoru, že od 1. 5. 2005 takto

formulovaný judikát vzhľadom na účinnosť komunitárneho práva nemôže byť od 1. 5. 2004 účinný a je podľa nášho názoru jedine vecou konkrétneho sudcu, že by ho nemal (judikát nemusí byť akceptovaný) aplikovať.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„Ústavný súd určuje, že Okresný súd v Liptovskom Mikuláši uznesením zo dňa 17. 8. 2005 pod číslom konania 4 Cb 156/2004 - 39 a aj Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 31. 1. 2006 pod číslom konania 20 Cob 316/2005, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši 4 Cb 236/2002- 85 porušil základné právo sťažovateľky na Spravodlivé súdne konanie v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle článku 6 odsek 1.

Okresný súd v Liptovskom Mikuláši je povinný odstrániť porušovanie základných práv sťažovateľky v zmysle článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietala, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Predmetom sťažnosti pred ústavným súdom je namietanie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 4 Cb 156/04-39 zo 17. augusta 2005, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na obnovu konania a uznesením krajského súdu sp. zn. 20 Cob 316/2005 z 31. januára 2006, ktorým bolo rozhodnutie okresného súdu potvrdené.

1. Z čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany

je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 4 Cb 156/04-39 zo 17. augusta 2005 vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd v danom prípade nemá právomoc preskúmať toto rozhodnutie, pretože postup a rozhodnutie okresného súdu preskúmal na základe opravného prostriedku sťažovateľky krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu ako prvostupňového súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, ak je v danom prípade vôbec prípustná aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie

s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobie platí aj pokiaľ ide o skúmanie splnenie podmienok konania o návrhu na obnovu konania.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Otázka posúdenia prípustnosti obnovy konania je predovšetkým otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom uznesení sp. zn. 20 Cob 316/2005, ktorý sa týkal otázky prípustnosti obnovy konania v danej veci.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že:

„K podstatným otázkam, najmä vo vzťahu k odvolacím dôvodom je potrebné uviesť, že podľa právnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku je obnova konania mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len z dôvodov stanovených v zákone. V posudzovanom prípade sa návrh opiera o zákonné dôvody obnovy podľa § 228 ods. 1 písm. a), b) O. s. p., v zmysle ktorej právnej úpravy prvým dôvodom sú nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy. Spoločným predpokladom ich uplatnenia je, že ich navrhovateľka nemohla použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a že môžu privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Druhým dôvodom obnovy sú dôkazy, ktoré nemohli byť vykonané v pôvodnom konaní, pričom ide o objektívnu nemožnosť. I v tomto prípade musí byť daná možnosť priaznivejšieho rozhodnutia vo veci v prospech navrhovateľky. Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že prípustnosť obnovy nastane len ak sú uvedené podmienky splnené súčasne. V danom prípade išlo o listinné dôkazy, korešpondenciu navrhovateľky s odporcom a matky navrhovateľky s odporcom, novo tvrdenú skutočnosť neprevzatia písomného odstúpenia od leasingovej zmluvy a uzavretia zmluvy v duševnej poruche s návrhom na nový dôkaz znaleckým posudkom, vo väzbe na ich možnosť privodiť pre navrhovateľku priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Vo vzťahu k týmto listinným dôkazom ani novo tvrdeným skutočnostiam navrhovateľka nepreukázala, že ich bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní resp. že dôkazy sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní. Vyplýva to z jej výpovede na pojednávaní 17. 8. 2005: „...raz počas som zašla do Liptovského Mikuláša na adresu môjho trvalého pobytu, kde som si tie doklady všetky zobrala a uložila u starej mamy“ (č. l. 37 spisu). Samotná okolnosť, že by mohli privodiť pre navrhovateľku priaznivejšie rozhodnutie vo veci, bez súčasného splnenia ostatných zákonných podmienok nezakladá prípustnosť obnovy. V tomto smere nebola v odvolaní správne aplikovaná právna veta judikátu R 6/1968. Krajský súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 83/99, podľa ktorého vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova konania sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy podľa § 228 ods. 1 O. s. p. Navrhovateľka v dobe od 30. 6. 1994 do 3. 4. 2000 vlastnila živnostenské oprávnenie (č. l. 45 spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 4 Cb/236/2002) a bola v pôvodnom konaní zastúpená advokátom, teda mala kvalifikovanú právnu pomoc. Z postupu okresného súdu vyplýva, že v pôvodnom konaní ani v prvostupňovom konaní o obnove nemal pochybnosti

o duševnom stave navrhovateľky, pre ktorý dôvod by primárne skúmal jej procesnú spôsobilosť. Preto nemala opodstatnenie námietať navrhovateľka, že okresný súd mal ex offio skúmať jej hmotnoprávnu spôsobilosť na právne úkony vo vzťahu k posúdeniu platnosti leasingovej zmluvy, ak na neplatnosť zmluvy v pôvodnom konaní účastníci nepoukázali a ani zo skutočnosti neskoršej hospitalizácie navrhovateľky a jej vyjadrení o svojom zdravotnom stave nebol priestor pre relevantné pochybnosti o spôsobilosti navrhovateľky v dobe uzavretia zmluvy.

Krajský súd poukazuje na zásadnú skutočnosť, ktorá vyplynula zo spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 4 Cb/236/2002, a to, že v pôvodnom konaní bol vykonaný dôkaz odstúpenia od leasingovej zmluvy na pojednávaní konanom dňa 15. 6. 2004, na ktorom bola prítomná navrhovateľka so svojim právnym zástupcom (č. l. 79 spisu). Rovnako navrhovateľka v tomto základnom konaní mala k dispozícii potvrdenie o hospitalizácii. Je potrebné zdôrazniť, že obnovou konania nemožno nahrádzať základný súdny proces – sporové súdne konanie.

Navrhovateľka v odvolaní namietla tiež rozpor napadnutého uznesenia s jej právom na spravodlivé súdne konanie. Najzávažnejšia bola námietať, že o obnove nerozhodoval zákonný a nezaujatý sudca, keďže išlo o toho istého sudcu, ktorý rozhodol v pôvodnom konaní. V tomto smere krajský súd odkazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej okolnosť, že sudca rozhodol vo veci, v ktorej vydané rozhodnutie je napadnuté návrhom na obnovu konania, nie je dôvodom na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci obnovy konania (Ro 115/2003). Dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci nie je skutočnosť, že sudca v inej obdobnej veci rozhodol spôsobom, s ktorým účastník nesúhlasí... (Rc 47/98). S týmito právnymi závermi sa odvolací súd plne stotožňuje, naviac nahliadnutím do rozvrhu práce Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši na rok 2004 v znení platnom ku dňu začatia prvostupňového konania o obnove zistil, že vec bola pridelená zákonnému sudcovi určenému týmto rozvrhom práce podľa čl. IV ods. 2, odrážka 8. Podľa ust. § 7 ods. 2 druhá veta zák. č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení platnom ku dňu začatia prvostupňového konania o obnove, zákonným sudcom je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a je určený rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci.

Pre úplnosť odvolací súd poukazuje, že nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľky, že nebola predvolaná na pojednávanie 30. 6. 2004. Z obsahu zápisnice z pojednávania 15. 6. 2004 vyplýva, že termín odročeného pojednávania 30. 6. 2004 zobrala na vedomie, rovnako i jej právny zástupca, ktorý spôsobil predvolania na súd plne korešponduje s § 51 O. s. p. (č. l. 79 spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 4 Cb/236/2002). Preto ak okresný súd vykonal pojednávanie a vyhlásil rozsudok len v prítomnosti právneho zástupcu navrhovateľky, bez jej osobnej účasti, postupoval v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Bez právneho významu bola aj námietka o zázname pojednávania do diktafónu, ktorý postup súdu je v súlade s § 374 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 21 ods. 2 vyhl. č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení platnom do 31. 12. 2005. Namietaná „krátkosť“ odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva z ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p., v zmysle ktorého odôvodnenie má obsahovať stručné, jasné a výstižné vysvetlenie rozhodnutia. V tejto súvislosti však odvolací súd pripomína, že námietky vzťahujúce sa k tvrdenému odňatiu práva účastníka konať pred súdom nie sú zákonnými dôvodmi prípustnosti obnovy. Skúmať dôvody nepadania odvolania právnym zástupcom navrhovateľky proti rozsudku vydaného v pôvodnom konaní, súdu neprináleží, ide výhradne o zmluvný vzťah advokáta a jeho klienta. Uvedená námietka je úplne bez právnej relevancie ku konaniu o obnove a napadnutému uzneseniu.

Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie o zamietnutí návrhu na obnovu pôvodného konania potvrdil ako vecne správne.“

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu je zdôvodnené vyčerpávajúcim spôsobom, krajský súd k zásadným námietkam sťažovateľky zaujal stanovisko (napr. k námietke zákonnej sudkyne, zazamenávaniu pojednávania atď.), a preto ho ústavný súd považuje nie len za dostačujúci, ale aj ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať podmienky obnovy konania za nesplnené. V každom prípade postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru

a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, napadnutý právny názor krajského súdu by mohol nahradiť iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2006